

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת משפטים תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק כ"ט.

הפסוקים הקרויים נביא בענין סוד החצי עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

"חצים אל הים הקדמוני".

כתוב (זכריה יד, ח) "והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם חצים אל הים הקדמוני וחצים אל הים האחרון". מובא בספר 'מבוא לחכמת הקבלה' (ח"א ש"ז פ"י) שים הקדמוני הוא בינה, וים האחרון מלכות. בארנו במאמר 'חשמל צדיק' שלאה היא בחינת בינה המסמלת את המים העליונים, ורחל היא בחינת מלכות המסמלת את המים התחתונים. ומצינו במדרש (ב"ר נו, י) שירושלים מלשון יראה המסמלת את מדת הגבורה. נראה דיש רמז בכתוב שהמים חיים שיצאו מירושלים שהיא בבחינת גבורה, מתחלקים לשני חצאים. חצי נשאר למעלה בבניה ששם בחינת לאה, וחצי יורד למטה למלכות ששם בחינת רחל.

וכן מובא בשער הפנות' להאריז"ל (ויעבור ח"א ע' רפה) על הכתוב (זכריה יד, ד) "ונבקע הר הזיתים מחציו מזרחה וימה ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה", שמרמז על בקיע היסוד לשני חצאים, המתחלקים בין לאה ורחל. ובארנו במאמר 'חטי החשמל מתחברים לשמיני' שבינה ומלכות הם בבחינת זית הנרמז בהר הזיתים. וכן נראה לבאר הכתוב (זכריה יד, ב) "ויצא חצי העיר בגולה", דכתוב זה מדבר על פבוש ירושלים לעתיד לבא על ידי גוג ומגוג. והכתוב מרמז שגוג ומגוג יקחו בשבי רק חצי מירושלים, דירושלים היא בחינת גבורה שמתחלקת לשני חצאים. וכן הכתוב "ויצא חצי העיר בגולה" ס"ת ירא"ה המסמלת את מדת הגבורה. וכן הכתוב "ויצא חצי העיר בגולה" ר"ת חוב"ה המסמלת את הסטרא אחרא, כמובא בזהר (תרומה קנד:).

דוד בא מלוט ואין לו שנות חיים משלו.

מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (רחל ולאה פ"א) שבלק ובלעם יונקים מבחינת לאה, נראה דלכן נשמת דוד היתה בסדום והיתה צריכה להולד מרות שיצאה מלוט, כיון שדוד בא משבט יהודה מלאה, שרשו מהחצי של לאה שאינו מתגלה למטה, רק דרך החיצונים. לכן נשמתו היתה בסדום, דשם יורדת גם השפעת לאה כפי שרואים שבלק הסבא של

רות שהיה משרש לוט, יש לו יניקה מבחינת לאה. וכפי שבארנו במאמרי חנכה ששרש נשמת דוד היה מהבינה ששם מקום לאה. וכן לאה עצמה נולדה במקום הקלפה אצל לבן.

מצינו במדרש (ילקוט בראשית מא) שלדוד המלך לא היו חיים בעולם הזה, והצרך לקבל שבעים שנה מאדם הראשון. נראה לבאר דוד עצמו שיך לשרש לאה שאין לה חיים למטה במלכות התחתונה. לכן הצרך לקבל שבעים שנה המרמזים על המלכות השייכת למספר שבע, מאדם הראשון שהוא בבחינת יסוד, **יסודו של עולם**, שישפיע לו מאותו חצי שבין יסוד שמשפיע. עין ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' נה) שהאבות תקנו את השבעים שנה שאדם הראשון נתן לדוד והיה להם חלק בשבעים שנים אלו שיהיו מתקנים. ומובא שם שאת השנים שיצחק תקן, יוסף השפיע לדוד ולא יצחק. ומבאר לדברינו דיוסף הוא היסוד שמשפיע למלכות מהגבורות שבו, לכן יוסף השפיע את חלק הגבורה של יצחק לדוד.

מובא ברבנו בחיי (דברים יא, כג) **אמרו רז"ל על דוד עליו השלום שעשה שלא כסדר ולא כמצות התורה כי בתחלה כבש הרחוקים והם ארם צובה וארם נהרים שהם רחוקים מן הארץ, ואחר כך כבש הקרובים ומפני זה אמרו כבוש יחיד לא שמה כבוש**. מצינו בזהר (הקדמה ו) שהחלק העליון של זעיר אנפין נקרא רחוק, והחלק התחתון נקרא קרוב. נראה דכיון ששרש דוד מהחלק העליון שהוא בבחינת רחוק, לכן הוא כבש קדם את הארצות המרחקות דאלו היו שיכים יותר לשרשו שהוא בבחינת רחוק. וכן בארנו שארץ ישראל היא בחינת רחל, וחוצ לארץ מסמל את בחינת לאה, ודוד ששרשו מלאה נמשך לכבש חלקים השיכים אליה.

חנה ופננה.

כתוב (ש"א א, א) **"ויהי איש אחד מן הרמתים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה וכו', ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים ולחנה אין ילדים"**. מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (עלינו לשבח ח"א ע' שכז) שאלקנה הוא בבחינת שם הנו"ה כי **אלקנה** בגימטריא **שם הנו"ה** בהפאה י' פעמים י', ה' פעמים ה' וכו', ו**חנה** היא בגימטריא **ס"ג** כי היא בבחינת ספירת הבינה הנרמזת בשם הנו"ה במלוי ס"ג. נראה דחנה ופננה היו בבחינת רחל ולאה, חנה השייכת לבינה היתה בבחינת לאה, לכן לא היו לה ילדים כי היתה שייכת לחצי שושאר למעלה ואינו מקבל למטה. ופננה היתה בבחינת רחל, לכן היו לה **עשרה בנים** כמובא ברש"י (ש"א א, ח) לרמז שהיא בבחינת מלכות השייכת למספר עשר. ואלקנה היה בבחינת שם הנו"ה המסמל את זעיר אנפין שמזדוג עם שניהם. וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' אות ב) שחנה ופננה היו בסוד שתי הנשים הזונות שבאו אל שלמה. ונביא מהאריז"ל ששתי נשים אלו היו בבחינת רחל ולאה. וכן אלקנה היה לוי מזרע קרח כמובא ברש"י (שם א) והלויים שיכים למדת הגבורה. לכן השפעתו התחלקה לשתי נשים אלו, כפי שבארנו שמדת הגבורה משפיעה לרחל וללאה את שני החצאים שיש בגבורה. וכן הכתוב (תהלים לד, ח) **"חנה מלאך הוי"ה סביב"** מרמז על בחינת חנה שהיא מקיף מסביב. וכן שם הנו"ה בגימטריא **גדידה** שפרושו חתוך, דשם הנו"ה חותך את השפע לשני חצאים המתחלקים בין שתי אותיות ה' שבו.

כתוב (ש"א א, יא) **"ונתת לאמתך זרע אנשים ונתתיו להנו"ה כל ימי חייו ומורה לא יעלה על ראשו"**. נראה דחנה התפללה שאף על פי שמצד המלכות אין לה שפע, כיון שמצד החצי העליון של היסוד יש לה שפע, היא מבקשת בן שייך לבחינת החצי העליון של היסוד, והיא נתן אותו לה' שישאר כל חייו בבחינת היסוד **"ונתתיו**

להנני"ה שיהיה קשור תמיד לשם הנני"ה שמעל המלכות. וכן יהיה נזיר **"ומורה לא יעלה על ראשו"**, דנזיר נמצא בחבור ישר לבינה בדרגה גבוהה מעל המלכות כדבארנו במאמר 'חשמל נדרים'. וכן בארנו שהצדיקים מקבלים בעולם הזה גם את החצי העליון, כיון שהם מעלים אותו חזרה למעלה, וחנה בקשה בן שיעלה את הכל חזרה למעלה. וכן הבאנו במאמר 'חשמל לולב' מהזהר (בראשית כא:) ומ'ספר הלקוטים' להאריז"ל (ויקהל ע' ו) ששמואל היה בבחינת יסוד, לכן שמואל בגימטריא חשמל המסמל את היסוד.

שני השעירים.

מצינו במשנה (יומא טז.) **חולק לשון של זהורית חציו קשור בסלע וחציו קשור בין שני קרניו, ודחפו לאחוריו, והוא מתגלגל ויורד ולא היה מגיע לחצי החר עד שנעשה אברים אברים.** בארנו במאמר 'חשמל מילה' ששני השעירים מסמלים את השפעת היסוד שהוא בבחינת שעיר עזים. והשעיר לה' מסמל את השפעת יוסף שהוא היסוד דקדשה, והשעיר לעזאזל מסמל את השפעת עשו שהוא היסוד דקלפה. נראה דשני שעירים אלו מרמזים על שני החצאים שיש ביסוד. השעיר לה' מרמז על החצי שיוורד למטה למלכות דקדשה, והשעיר לעזאזל מרמז על החצי שנשא למעלה ורק לחיצונים יש יניקה ממנו. לכן היו קושרים את הלשון של זהורית של השעיר לעזאזל בסלע ובין קרניו. דסלע וקרנים מרמזים על העולמות העליונים, כדבארנו במאמר 'עולם השמיני'. וכן השפעה זו שיכת לעולמות העליונים ואינה יורדת למטה. ולכן אבריו היו מתפרקים בחצי החר העליון דהר מסמל את היסוד, כמובא בזהר (השמטות רנו.), ויש כאן רמז שהשפעה זו שיכת לחלק העליון של היסוד שאינו יורד למטה, ולעשו יש יניקה משם. וכן מצינו במשנה (יומא סב.) ששני השעירים חביבים להיות שוים **במראה בקומה ובדמים.** ורואים שהם בבחינת שני חצאים ממש. וכן **עזאזל** בגימטריא **חציו** או **פלגא.** וכן **לעז** המסמל את אמות העולם ששפתם נקראת לעז, מרמז במלה לעזאזל ולעז בגימטריא חצי.

כתוב (ויקרא טז, כב) **"ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה"**. ומצינו בגמרא (יומא טז:) ש"ארץ גזרה" היא **ארץ חתוכה.** נראה דכל המדבר הוא בבחינת ארץ חתוכה, דמצינו בזהר (פקודי רלו:) שמדבר הוא מקום של רוח הטמאה בעולם, וכיון שמקום זה שיך לחצי העליון הוא נקרא ארץ חתוכה. כפי שהבאנו מהזהר (בראשית כא: ובפירוש 'מתוק מדבש' שם) ששרש נשמתם של דור המדבר היה מבחינת לאה, והגמלים המסמלים את החצי העליון גדלים במדבר, ולכן שלחו את השעיר לעזאזל למדבר ששם מקום הארץ החתוכה המסמלת את החצי העליון. וכן מצינו בגמרא (יומא סח:) שתחלת המדבר וראש המדבר נקרא בשם **בית חדודו,** ונראה דיש כאן רמז על החתוך החד שנעשה במקום זה בין שני החצאים.

נראה דלכן השעיר לעזאזל היה מלבין לשון של זהורית ומכפר עוונותיהם של ישראל. דכל החטאים נעשים על ידי לקיחה מהחצי העליון שיוורד דרך החיצונים והסטרק אחרא מקטרג שלקחו מהחצי שלו. וכאן שנותנים לסטרק אחרא חצי זה בשלמות, אין הוא מקטרג על מה שלקחו מחציו, וממילא מתכפרים העוונות.

מצינו בזהר (נח סד.) ששעיר ראש חדש הוא בבחינת שעיר לעזאזל. ומצינו על שעיר ראש חדש בגמרא (שבועות ט.) **אמר הקדוש ברוך הוא שעיר זה יהא כפרה על שמיעטתי את הירח.** ובספר 'שמח משה' (בראשית) מקשה על הגמרא המאמר הזה משלל הבנה, למי חטא חס ושלום, ולמי יכנס הפרקליט, ולמי ירצה,

ועוד, הוא היוצר והוא הבורא, ה' נתן, וה' לקח, ומי יאמר לו מה תעשה. בארנו שאדם הראשון בחטאו ירד מספירת היסוד לספירת המלכות, ובזה גרם מיעוט נוסף בירח שמאיר רק חצי חדש, מלבד המיעוט שנתמעתה ביחס לשמש. דהחצי השני יורד לחיצונים. נראה דלכן הקדוש ברוך הוא רוצה כפרה על זה, דכאן שרש כל החטאים המצריכים כפרה. ואין הפרוש בגמרא שהקדוש ברוך הוא כביכול צריך כפרה לעצמו חס ושלום, אלא שהעולמות צריכים כפרה, וכשם ששעיר לעזאזל נותן לסטרא אחרא את החצי שלו ומתכפרים העוונות, כך שעיר חדש עושה אותה פעלה, וממילא הוא מכפר על מיעוט הירח.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש וליל ניטל לחרבן בית המקדש.

שמעתי מהרה"ג ר' משה וואלפסון שליט"א ששאל מדוע דוקא בלק רצה לקלל את ישראל, הרי הוא היה במצב טוב, שהקדוש ברוך הוא אמר (דברים ב, ט) **"אל תצר את מואב וגו' כי לבני לוט נתתי את ער ירשה"**, ומה הפריעו לו בני ישראל. ותרץ דמובא ב'של"ה' שבבלק שהיה קוסם ומכשף גדול ידע שממנו צריכה לצאת נשמת המשיח. כפי שרואים שרות היתה בתו של עגלון שהיה בנו של בלק. לכן הוא נסה בכל כחו לקלל ולגרם איזה פגם בדבר זה. וכן מצינו בזהר (בלק קצח:) **"כי עצום הוא ממני" אותו רשע חכם היה וראה למרחוק, ראה את דוד המלך שבא מרות המואביה גבור חזק כאריה ועושה קרבות ומנצח את מואב, אמר "עצום הוא ממני" מאתנו יצא לכלות את מואב.** ומרמז בזהר (בלק קפד:) **"וירא בלק בן צפור וגו'."** ר' שמעון אמר **"וירא".** מאי ראייה חמא, ראייה ודאי ממש, חמא במשקופא דחכמתא. רואים שהיתה לו ראייה בחלוני החכמה שגרמה לו לרצות לקלל את ישראל. [וכן שם שפ"ו מרומז במשקופא].

ונראה להוסיף דפחדו של בלק מדבר זה מדיק בכתוב (במדבר כב, ז) **"ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו הקהל את כל סביבתינו כלחך השור את ירק השדה"**. דהם הרגישו שבני ישראל עומדים להוציא מהם ניצוצות גדולים שמסובבים אותם, ויש להם יניקה מהם, כמו הניצוץ של נשמת המשיח שנמצא אצלם. ולכן הם קראו לבלעם לבוא לקלל את ישראל. וכפי שמובא בלק"ת להאריז"ל (פ' בלק ע' רכב) **"כלחך השור את ירק השדה"**, הוא לוחך את ירק קרי השדה, הן הנשמות היוצאים מזווג עליון, מהשדה אשר ברכו ה'. וכן **"סביבתינו כלחך השור"** ר"ת ספ"ה, המרמזת על סכת דוד שנמצאת ברשותם. וברבד הרמז כאלו כתוב עתה ילחך הקהל את כל ספ"ה. וכן לוט מרמז בתרגום על הכתוב (במדבר כב, ו) **"ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה"**, וכען איתא כען לוט לי ית עמא. וכן בהמשך שם לוט לי יתה. לוט לי ית עמא. דכל הפחד שלהם היה שיוציאו מהם את הנשמות של לוט. וכן נביא לקמן מ'שער הפסוקים' להאריז"ל (בלק קפד) על הכתוב (במדבר כב, ה) **"וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר"**. שיש כאן רמז על מלכות בית דוד שהיא בסוד שלחן הנקרא פתורה, שמקבל מהנהר המסמל את היסוד, ובהגהה ל'מבוא שערים' (רצה) מוסיף ש'פתורה' אותיות פה רות. וכן בלעם מרמז בשמו על הניצוצות שב'לועים' בקלפה, שמהם הוא יונק. וכן הכתוב (במדבר כב, ג) **"ויהי מואב מפני העם מאד כי רב הוא"**, ר"ת רות בועז. וכן הכתוב (במדבר כב, יח) **"האזינה עדי בנו צפור"**, בגימטריא משיח בן דוד עם המלים והכולל. וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' שב'לעם ובלק הקריבו שבועה

מזבחות, לשמר על הניצוץ של דוד המלך שהוא **הרועה השביעי**, ולכן הם הקריבו "ד קרבנות כמנין דוד. וחזרו על זה ג' פעמים, כנגד נפש רוח נשמה של דוד המלך. ועוד מובא שם שלכן כתוב שבלעם רצה לעקר את ה"ש"לש רגלים" של ישראל. כיון שהוא נלחם ברגל הרביעי של דוד, לכן הוא רצה לעקר את השלש רגלים, שחסרה להם הרגל הרביעית להשלמתם. וכן מבאר את הכתוב (במדבר כב, ז) "וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בנדם", ר"ת בן ישי דוד משיח.

כשבבלעם גמר לבהך את ישראל, ובלעם ובלק ראו שמזמתם נכשלה, נתן בלעם לבלק עצה להחטיא את בני ישראל בזנות עם בנות מואב. ולכאורה קשה הרי במצרים שהיתה מקום זמה, והיו שם קדם מתן תורה, בני ישראל לא נכשלו בזנות, ומדוע עלה בדעתו של בלעם שבני ישראל יחטאו, ומדוע באמת חטאו. נראה דבלעם ידע שנשמות דוד ומשיח צריכות לצאת ממשפחת בלק, ואפשר לנסות להוציאם על ידי זנות. דבר זה יש לו כח חזק למשך את בני ישראל לזנות, כמו שרואים שהרבה מבני ישראל נכשלו. וכיון שזה לאחר מתן תורה אם יוציאו את נשמת המשיח על ידי זנות יפגמו בה. וזה רמז בלעם לבלק כיון שכל פונתך לפגם בנשמת המשיח, תעשה דבר זה. ולכן בלק שלח את כזבי שהיתה בתו, כמובא בתרגום יונתן (במדבר כה, טו), ובמדרש (במדבר"ר כ, כד). ואף על פי שהצליחו לפגם בזנות, הקדוש ברוך הוא שמר שאת נשמת המשיח לא הצליחו להוציא.

מצינו בירושלמי (סנהדרין נא:) **מה עשה בלעם הרשע שנתן עצה לבלק בן צפור להפיל את ישראל בחרב, אמר לו אלוה של אמה הזו שונא זנות, אלא העמידו בנותיכם בזמה ואתם שולטים בהם, אמר ליה ומישמע לי אינון, אמר ליה אקים בנתך קומוי וינון חמייז ושמעיו לך.** רואים שבלק שאל את בלעם מדוע בני ישראל ישמעו לו לזנות, ובלעם ענה לו אם תעמיד את הבנות שלך הם ישמעו לך. ומבאר לדברינו שבלעם אמר לבלק שדוקא לבנות מואב הם יזנו, כיון ששם יש את שרש המשיח, וזה משך אותם לזנות. וכן מצינו בגמרא (בכורות ה:) **"ותקראנה לעם לזבחי אלהיהן". רבי אליעזר אומר ערומות פגעו בהן. רבי יהושע אומר, שנעשו כלו בעלי קרין.**

מצינו בגמרא (נזיר כג:) **אמר עולא, תמר זנתה, זמרי זנה, תמר זנתה יצאו ממנה מלכים ונביאים, זמרי זנה נפלו עליו כמה רבבות מישראל.** רואים שהגמרא מקשרת את מעשה תמר ומעשה זמרי, ומבאר לדברינו דבשני המעשים היה טמון הרצון להוליד את שרש דוד ומשיח. וכן בארנו במאמר 'חשמל מילה' שחטא זמרי בן סלוא היה באותה בחינה של מכירת יוסף בסוד חבור שור וחמור. וכמבאר בדברינו שמכירת יוסף היתה ההכשר למעשה יהודה ותמר, כך זמרי חשב שהוא יחטא אותו סוג של חטא, וזה היתה ההכשר להוליד את נשמת דוד ומשיח מקזבי, אלא שזה היה לאחר מתן תורה והיה אסור גדלעיל.

מצינו בגמרא (סנהדרין פב:) **ארבע מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין לו פנחס עד שתשש כחו וכו', עד שנעשה כביצה המוזרת והיא היתה כערוגה מלאה מים.** רואים שזמרי בעל את כזבי ארבע מאות עשרים וארבע פעמים. ומבאר לדברינו דזה הגימטריא של משיח בן דוד, וזמרי נסה בכל כחו להוציא את נשמת המשיח, לכן המשיח נרמז במספר בעילותיו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שזה הגימטריא של חטא זמרי בן סלוא. ולכן הוא נעשה כביצה המוזרת, דביצה מסמלת את המלכות, כמובא בזהר (פינחס רטז. תיקונים ב:) וכן החטא היה בשטים, כמו שכתוב (במדבר כה, א) **"וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב". ושטים בגימטריא משיח.** וכן המקום נקרא ערבית מואב. ומרמז על שרש

המשיח שבא ממואב. ושם היתה החנייה האחרונה של בני ישראל קודם שנכנסו לארץ. כמו שכתוב (במדבר לג, מט) **"ויחנו על הירדן מבית הישמות עד אבל השטים בערבת מואב"**. והחנייה האחרונה מרמזת על ימות המשיח, כמובא בספר 'היכל הברכה' (קאמרנא דף רכה). וכן הכתוב שאמר דוד (תהילים קמ, ט) **"אל תתן הוי"ה מאוני רשע זממו אל תפק ירומו סלה"**, ר"ת **זמרי**.

מואב בספר 'עץ הדעת טוב' (בלק) **"וישב ישראל בשטים"** דע לך כי תחלה צדיקים גמורים היו, ואינם נקראים עם סתם אלא בשם ישראל יכנה, וזה שכתוב **"וישב ישראל"**. ואמנם יש בזה סבות רבות [מדוע חטאו], האחד כי המקום גורם וזה שכתוב **"בשטים"**, כי המים של נחל השטים גורמים זנות, כי לעתיד לבא כתיב **"ומעין מבית ה' יצא והשקה את נחל השטים"** לרפאתו מטבעו המוליד זנות ונאוף. ולרמז לזה נקרא שטים לשלשה סבות. האחד כפשוטו מלשון **"איש כי תשטה אשתו"**, כי המקום גורם לגדל נשים סוטות מתחת בעליהן. גם הוא בגימטריא כמו שטון, כי השטון מצוי שם להשטותם בנאוף, ואם כן אנוסים היו. גם הוא בגימטריא נחש עם הפולל כפודע, כי הנחש הראשון הטיל זוהמא בחוה על ידי נאוף, וזה הנחש עצמו חזר עתה להטעותו. ועל ידי שנתישבו שם בקבע נמשך **"ויחל העם לזנות"** כי המקום גורם. וש"ש מואב מבנות לוט הזנות עם אביהן היו, וזה שכתוב **"לזנות אל בנות מואב"**, לרמז אל בנות לוט עצמן אמות המשפחה, ובזה יתרץ גם כן טעם למה נחל השטים גורם נאוף, כי הוא חלק מואב הנולדים מזנות אמן עם לוט אביהם. ונראה להוסיף על פי דברינו שהמקום שטים נהפך למקום זנות, בגלל שרש נשמת דוד והמשיח שהיו שם, ולכן הכתוב מרמז שבני ישראל נכשלו בגלל הזנות של בנות לוט, כי בנות לוט זנו מאותה סבה של נשמות המלכות כדלעיל. וכן מצינו במדרש (במדבר כ, כב) **מעין שטים של זנות היתה, והוא משקה לסדם**. ורואים שמעין זה נתן את השפע לסדם, שינקו מנשמת דוד המלך שהיתה טמונה שם כדלעיל. ולכן לעתיד לבא הנחל היוצא מבית המקדש ירפא את הזנות של נחל שטים, כי נחל החכמה שיצא מהמלכות לעתיד לבא, יתקן את הקלפות שמעבירות את שפע המלכות לסטרא אחרא.

מצינו בגמרא (סוטה כב:) **אמר לה ינאי מלכא לדביתהו, אל תתיראי לא מן הפרושים ולא ממי שאינן פרושים, אלא מן הצבועים שדומין לפרושים, שמעשיהם כמעשה זמרי, ומבקשים שכר כפינחס**. לכאורה צריך להבין מה שיך לצבועים לרמות ולומר על מעשה זמרי שהוא מעשה של פרושים, ועוד לומר שפנחס נהג שלא כראוי והשכר שהוא קבל מגיע לזמרי ולא לו. ומבאר לדברינו דזמרי טען שהוא עושה לשם שמים להוליד את דוד ומשיח. והאמת היתה שענין המשיח היה הגורם לתאונה, והמעשה היה לשם תאונה.

מצינו במדרש (ילקוט רות תרא) **"ויקר מקרה" הרואה אותה מקרי קרי**. ומבאר לדברינו דכל מי שראה את רות שבה היתה טמונה נשמת המשיח היה בא לידי קרי דבארנו שיש בדבר זה כח חזק להחטיא את בני ישראל. [דבר דומה מצינו אצל רחב הזונה שהיו כלולים בה הרבה נשמות גבוהות כמובא במדרש (רות רבה ב, א) **עשרה כהנים נביאים עמדו מרחב הזונה, ירמיה, חלקיה, שריה, מחסיה, חנמאל, שלם, ברוך, גריה, יחזקאל, בויז, ויש אומרים אף חלדה הנביאה**. ומצינו בגמרא (תענית ה:) **אמר רבי יצחק, כל האומר, "רחב" "רחב", מיד נקרי**].

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ' (מאמר דוד בן איש אפרתי) שְׁשֵׁמוֹת ג' הָאֲמֵהוֹת לְבֵית דָּוִד, תָּמַר מְרִיָם רִית ר"ת וְסִ"ת תַּמְ"ר. וּמוֹבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַחֲזֶק גִּנְזִבּוֹרְג שְׁלִיט"א שְׁתַּמְ"ר נּוֹטְרִיקוֹן תַּאֲר מְרִאָה, לְרַמְזֵי שְׁתַּמְר הֵיְתָה יִפְת תַּאֲר וְיִפְת מְרִאָה. כְּמוֹבָא בְּרִש"י (בראשית לח, ז). וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁלֵאֲמֵהוֹת לְבֵית דָּוִד יֵשׁ יוֹפֵי מִיַּחַד בְּגִלְל הַנְּשִׁמוֹת שְׁכֻלּוֹת בְּהוּ, לְכֵן הֵן בְּסוּד תַּמְ"ר.

כְּתוּב (במדבר כד, יד) "וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה אֵיֶעֱצֶךָ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים". וְרִש"י וְשֵׁאֵר הַמְּפָרְשִׁים שֵׁם מִתְקַשִּׁים מֵהַ קֶשֶׁר בֵּין הָעֵצָה לְהַכְשִׁיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּבָנוֹת מוֹאָב, לְאַחֲרֵית הַיָּמִים. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹן רִש"י, "אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ" מִקְרָא קָצֵר הוּא זֶה. "אֵיֶעֱצֶךָ" לְהַכְשִׁילֶם. וְאוֹמֵר לְךָ מֵה שֶׁהוּ עֵתִידִין לְהִרְעֵ לְמוֹאָב בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁכָל הָעֵצָה לְהַכְשִׁילֶם הֵיְתָה בְּגִלְל אַחֲרֵית הַיָּמִים, וְכַדְלַעִיל. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'אֲנָרָא דְכֻלְהָ' (רפא) וְהִנֵּה זֶה הֵיְתָה עֲצַת בְּלָעַם הַרְשָׁע, לְהִיּוֹת שְׁהִיָּה יוֹדַע שְׂיֵשׁ בְּקִבְלָה אֶצְל כָּל יִשְׂרָאֵל הַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ הַמְּשַׁקֵּעַ אֶצְל בָּנוֹת מוֹאָב, אֲשֶׁר מִשָּׁם יִתְנוּצֵץ מוֹשִׁיעוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהָאִשָּׁה הַזֹּאת אֲשֶׁר הַנִּיצוּץ טָמוֹן בְּקִרְבָּהּ, תִּרְדֹּף אַחַר הַמוֹן יִשְׂרָאֵל לְהִבְיָא הַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ הַהוּא לְתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שְׁהִיָּה הַמַּעֲשֶׂה בְּרוּת הַצְּדֻקְנִית אֲשֶׁר בָּאת בְּלֹט וְשִׁכְבָּה מְרַגְלוֹת בְּעִז לְבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ עַל נִפְשָׁה הַטָּמוֹן בְּקִרְבָּהּ, בְּאִמְרָה "וּפְרִשֶׁת כִּנְפֶיךָ וְכוּ' כִּי גָאֵל אֶתְּהָ", וְהִנֵּה זֹאת הֵיְתָה עֲצַת הַרְשָׁע שְׁהִיָּה הַתַּחֲלַת הַפְּתוּי לְיִשְׂרָאֵל וְהַרְדִּיפָה אַחֲרֵיהֶם מִן בָּנוֹת מוֹאָב, וְזֶה הֵיְתָה בְּקַל שְׁיִרְדְּפוּ אַחֲרֵיהֶם בְּחֻשְׁבָּם הִנֵּה זֶה וְדַאי הַנִּיצוּץ הַטָּמוֹן אֲשֶׁר שׂוֹאֵף רוּחַ הַקְּדוּשָׁה, אֲבָל בְּטַעֲנָה זוֹ הִנֵּה לֹא הֵיְתָה הָאִשָּׁם כָּל כֵּן גְּדוֹל עֲלֵיהֶם וְלֹא תִגְדַּל הַחֲרוֹן, כִּיֹּן שְׂיֵשׁ לָהֶם טַעֲנָה אֲשֶׁר זֹאת הֵיְתָה כְּנֻתָם, הַגֵּם שְׂאִין זֶה טַעֲנָה לְהַתֵּר, כִּי הָרִי מֹשֶׁה וּבֵית דִּינוֹ קִיָּם, שְׂאוֹל יִשְׂאֵלוּ אֶת פִּיו, עִם כָּל זֶה כִּיֹּן שְׂיֵשׁ אִיזָה טַעֲנָה לֹא תִגְדַּל הַחֲרוֹן. וְזֶה שְׁכָתוּב "לְכָה אֵיֶעֱצֶךָ" מֵהוּ הָעֵצָה, הִנֵּה הוּא אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, שְׂיִשְׂאָבוּ מִעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית אֶת הַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ. וְעוֹד מוֹבָא בְּהַמְשַׁךְ שֵׁם (רצא) זֶה דִּרְכוֹ כָּל הַיּוֹם מִתַּחֲלָה מִפְּתָה אֶת הָאָדָם בְּאִסּוּר שְׁמִדְמָה לוֹ לְמִצְוָה, אַחַר כֵּן כְּאֲשֶׁר יָכוֹל לוֹ מִפְּתָהוּ בְּאִסּוּר גְּמוּר בְּלִי טַעֲנָה. וְזֶה שְׁכָתוּב "לְכָה אֵיֶעֱצֶךָ" אוֹתוֹ הַדְּבָר אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, הִיָּנוּ שְׂיִשְׂאוּ מִבָּנוֹת מוֹאָב בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים בִּימֵי בְּעִז, וְנִקְרָא זֶה אַחֲרֵית הַיָּמִים לְמוֹאָב, כִּי כִיֹּן שְׂיִצְאָ מִהוּן הַפְּרִידָה, כְּבָר כֻּלָּה חִיֵּיהֶם וְהוֹתֵרָה הַרְצוּעָה לְהַרְגָם, תַּעֲשֶׂה זֶה הַדְּבָר כְּעַתָּה. וּבְסֵפֶר 'רִסִּי לִילָה' בָּאֵר עַל אוֹתָהּ הַדְּרֵךְ בְּאִפְּן אַחַר (מד) עֲצָה זוֹ דִּיקָא הֵיְתָה הַכְּנָה לְמָה שְׂיַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. "וּמִחֵץ פְּאֵתֵי מוֹאָב", קוֹדֵם לְכָל לְהוֹצִיא בְּלָעַם מִפִּיהֶם, וְהוּא לֹא יָדַע בְּעַצְמוֹ מֵה שְׁהִיָּה אוֹמֵר דְּלָכָה אֵיֶעֱצֶךָ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה וְגו' דְּבָרִים כְּכַתְּבוֹן שְׁהוּא הֵיְתָה נוֹתֵן לוֹ עֲצָה כְּדִי שְׂיַעֲשֶׂה הָעָם. וּבְסֵפֶר 'אַהֲבַת יְהוֹנָתָן' (בלק) מְבָאֵר בְּאִפְּן הַפּוֹךְ שְׁבִלָעַם נָתַן עֲצָה לְהַחֲטִיא בְּבָנוֹת מוֹאָב, וְהוֹסִיף וְאָמַר לְבָלֵק אֵל תִּפְחַד שְׂיִצְיָאוּ אֶת הַנִּיצוּצוֹת, כִּי זֶה שֵׁיךְ לְאַחֲרֵית הַיָּמִים.

מִצִּינוּ בְּמִדְרָשׁ (רות רבה ב, ט) ר' בִּיבִי בְּשֵׁם ר' רְאוּבוֹן אָמַר רות וְעַרְפָּה בְּנוֹתָיו שֶׁל עֲגִלוֹן הִיוּ. וּמוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (ש"א שעא) שְׁרוּת וְעַרְפָּה הֵן בְּסוּד רַחֵל וְלֵאָה, וְאִם עַרְפָּה הֵיְתָה הוֹלְכַת עִם רות הֵיְתָה מִתְקַנֶּת אֶת עֲצָמָה וְלוֹקַחַת חֶלֶק בְּבִנֵּין הַמְּלֻכוֹת, כְּמוֹ שְׁלֵאָה תִקְנָה אֶת עֲצָמָה וְלוֹקַחַת חֶלֶק בְּהִבָּאת הִ"ב שְׁבָטִים. וְכִשְׁהוּן נִפְרְדוּ, רות לָקַחָה אֶת הַטּוֹב שְׁבַעֲרָפָה, וְעַרְפָּה לָקַחָה אֶת הַרַע שְׁבָרוּת, וּמִזָּה נוֹלַד גְּלִית שְׁהִיָּה הַלְעַמַת זֶה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ. וְרוֹאִים שְׁעַל עַרְפָּה הֵיְתָה הוּא אֲמִינָא אוֹלֵי יִצְאָ הַמְּשִׁיחַ מִמֶּנָּה, וּבְסוּף יִצְאָה מִמֶּנָּה הַקְּלָפָה שְׁהִיא הַלְעַמַת זֶה שֶׁל דָּוִד.

וגם עליה מצינו שהיה לה כח חזק להחטיא אנשים, כמובא בגמרא (סוטה מב:) וּגְלִית שְׁמוּ מַגַּת, תְּנִי רַב יוֹסֵף שֶׁהִכַּל דְּשִׁין אֶת אָמוּ כְּגַת, כְּתִיב מְעֵרוֹת וְקִרְיָנוּ מְעֵרוֹת תְּנִי רַב יוֹסֵף שֶׁהִכַּל הָעָרוֹ בְּאָמוֹ, כְּתִיב הִרְפָּה וְכִתִּיב עֲרָפָה רַב וְשִׁמוּאֵל חַד אָמַר הִרְפָּה שְׁמָה, וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה עֲרָפָה שֶׁהִכַּל עוֹרְפִין אוֹתָהּ מֵאַחֲרֶיהָ, וְחַד אָמַר עֲרָפָה שְׁמָה, וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה הִרְפָּה שֶׁהִכַּל דְּשִׁין אוֹתָהּ כְּהַרְיָפוֹת.

[במאמר המסגור מצינו בזהר חדש (רות צו:) ששמה של רות קדם שהתגיירה היה גלית, נראה דגלית הוא אותיות גלית, לרמז שהרע של רות הנרמז בשמה קדם שהתגיירה, נכנס בו כדברי האריז"ל. וכן גלית מרמז על התגלות, דגלית מסמל את קלפת הגאונה ועזות הפנים של מואב ששרשה מבתו של לוט שלא היתה צנועה, ופרסמה שמואב נולד מאביו, והיא הלעמית זה של דוד המלך שנמצא בתכלית הבטול והצניעות. וכן גלית מרמז בכתוב שנאמר על דוד (ש"ב ה, ב) "וְאַתָּה תִּהְיֶה לְנֶגִיד עַל יִשְׂרָאֵל" בדלוג הפוך של ב' אותיות, דגלית הוא הקלפה המתנגדת לדוד לכן הוא נרמז בהפוך אותיות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ש מצינו בגמרא על גלית (סוטה מב:) "וַיִּגַּשׁ הַפְּלִשְׁתִּי הַשָּׂפָם וְהָעֵרֶב", אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כְּדִי לְבַטְלֵם מִקְרִיאַת שְׁמַע שְׁחֵרִית וְעֵרֶבִית. דגלית הוא כנגד המלכות לכן הוא מתנגד לקבלת על מלכות שמים.

מצינו בגמרא (סוטה מב:) דָּרַשׁ רַבָּא, בְּשֹׁכֵר אֲרַבְעַת דְּמַעוֹת שֶׁהוֹרִידָה עֲרָפָה עַל חַמוֹתָהּ, זָכָתָהּ וַיֵּצְאוּ מִמֶּנָּה אֲרַבְעָה גְבוּרִים הַלְלוּ, שְׁנָאֵמַר "וַתִּשְׁנֶה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה עוֹד". נראה דמעות אלו שערפה הורידה כשנפרדה מנעמי ורות, נתנו לה את הרע שהיה ברות, ומרע זה יצאו הגבורים שהיו הלעמית זה של דוד, ולקחת הרע שברות היתה שָׁכַר בְּשִׁבִיל עֲרָפָה. וכן עֲרָפָה היא אותיות פָּה רַע, כנגד המלכות דקדשה שהיא בסוד פה טוב, כדבארנו במאמר 'השלחן פה'. וכן מובא ברמ"ע מפאנו ('גלגולי נשמות' אות ג') שגלית היה גלגול כליון שהיה בעלה הראשון של ערפה, והיה מזרע יהודה.

מובא ב'חתם סופר' (תורת משה' הפטרת נשא. 'דרשות חתם סופר' ח"ב רות תקצ"ד) שבזמן שהפלשתים נקרו את עיני שמשון, ושמו אותו בבית האסורים, והיו מביאים לו נשותיהם שיתעברו ממנו גבורים. הביאו לפניו את ערפה, והולידה ממנו ששה גבורים, ובראשם גלית, וכלם מתו בידי דוד ונאנשו. והגר"ח סופר בספרו 'הדר יעקב' (ח"ה סט"ז) מביא ששאל את הגר"ח קניבסקי שליט"א על מקורו של ה'חתם סופר' והראה לו תוספתא על תרגום יונתן. ורואים שמשון הוליד את גלית, ומבאר לדברינו דמצינו קשר בין שמשון למלך המשיח. כמובא במדרש (ב"ר צח, יד) שְׁהִיָּה יַעֲקֹב אֲבִינוֹ רוֹאֶה אוֹתוֹ [אֵת שְׁמִשׁוֹן] וְסָבוֹר בּוֹ שֶׁהוּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, בִּינוֹן שֶׁרָאָה אוֹתוֹ שְׁמַת אָמַר אֵף זֶה מַת, "לִישׁוּעַתְךָ קוִיִּיתִי ה'". וכן מובא שם (צט, י) "דִּן יְדִין עֲמוֹ כְּאַחַד", כְּמִיחַד שְׁבַשְׁבָּטִים זֶה יְהוּדָה. וכן מצינו במדרש (במדב"ר י, ה) שמשון בא משבט דן ומשבט יהודה. ומצינו במדרש (ילקוט ויחי קס.) "גִּוֹר אֲרִיָּה יְהוּדָה", זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שֶׁיֵּצֵא מִשְׁנֵי שְׁבָטִים, אָבִיו מִיְהוּדָה וְאָמוֹ מִדָּן. רואים שמשון אחד בתוכו את שני הקצוות של יהודה ודן כמו מלך המשיח. וכן שמשון הוא בן אחר בן של חשים בן דן. וחשים אותיות משיח. וכיון שגלית הוא הקלפה של משיח, הוא נולד משמשון שהיה לו שרש משיח.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

גימטריא נפלאה על שנת 5773.

הרמב"ן מונה ב'ספר הגאולה', כמה סיבות מדוע אין מניעה לנסות לפרש את הקיצים הסתומים שבספר דניאל, על אף שאמרו חכמים "תיפח רוחן של מחשבי הקצין". **א.** חז"ל אמרו כן משום שידעו שיארך זמן רב אחרי ימיהם עד הקץ, כמו שאמרו לרבי עקיבא יעלו עשבים על לחיך ועדיין בן דוד אינו בא. גילוי קץ כה רחוק עשוי לרפות את ידי המון העם מתקותם לגאולה. כיום, שאנו באחרית הימים אין חשש לריפיון ידים בעקבות גילוי הקץ. היינו שהקץ לפי דעתנו של הרמב"ן היה קרוב לתקופה בה כתב את ספר הגאולה. פרסום קץ שזמנו קרוב לא יגרום לרפיון בתקוות העם. **ב.** כיון שכבר התפרסמו זמני קץ על ידי אנשי תורה שחברו ספרים בנושא זה, לא יהיה בפרסום דעה נוספת משום החלשת התקווה. אדרבה, פרסום פירוש מסכים אל הדעת וקרוב אל השכל יחזק את התקווה שהקץ קרוב. בתקופתו של הרמב"ן רווחו שיטות שונות שכולן הגיעו פחות או יותר אל זמן דומה בפתרון הקיצים שבדניאל. רש"י פתר את הקיצים שבדניאל על שנת ה' קי"ב (עי' רש"י דניאל יב, יא). בדומה לזה כותב הרמב"ן בספר הגאולה (השער הרביעי) שהקץ מכוון לשנת ה' קי"ח. גם הרלב"ג פותר את זמן הגאולה על שנת ה' קי"ח, (רלב"ג על דניאל פרק יב). הרמב"ם באגרת תימן, עומד על זמן חזרת הנבואה שהוא סימן גדול לקרבת הגאולה, ומדבר על שנת ד' תתקצ"ב, כמאתיים ושש עשרה שנה לפני שנת ה' קי"ח. שנה זו אמורה היתה להיות על פי הרמב"ם שנת חזרת הנבואה, שהיא הקדמה וסימן לקרבת המשיח. האברבנאל פתר על שנת ה' רס"ד (בכמה מקומות בספריו, ראה לדוגמה ב"מעייני הישועה" מעיין תשיעי, תמר ז). יוצא דופן בעניין זה הוא ה'אבן יחיאל', שהיה לו עוז, לפרש את הפסוקים על קץ רחוק מאד מימיו. הוא מפרש את קיצי דניאל כמכוונים ל"שנת ה' ת"ש מעט פחות מעט יותר". מעשה כזה מראה על אומץ רב, שכן באופן טבעי שאיפת הלב של פרשן לגבי זמן הגאולה היא לפרש את הדברים כמכוונים לזמן קרוב לזמנו הוא. המלב"ם בפירושו לספר דניאל, פירש את כל הקיצים המופיעים כאן, כמכוונים לשנת ה' תרפ"ה, אך צר לנו כי עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו. [ונראה להוסיף שבתוך המשפט 'תיפח רוחן של מחשבי קצין' גם כן נרמז הקץ. תיפח רוחן של מחשבי קצין עם המילוי ת"ו יר"ד פ"א ח"ת רי"ש ו"ו ח"ת נר"ן שי"ן למ"ד מ"מ ח"ת שי"ן ב"ת יר"ד קר"ף צד"י יר"ד נר"ן בגימטריא 5773. היינו שצריך להפיח רוח ולמלאות את האותיות הללו כדי לחשב את הקץ.]

וּנְנִיטָה לְבָאֵר אֶת דְּבָרֵי הַגְּמָרָא לְפִי הַמְהַר"ל עִם הַמְצִיאוֹת שֶׁל יְמִינוֹ (סנהדרין צז). **תָּנוּ רַבָּנָן, שְׁבוּעַ שְׁבָן דְּדוֹד בָּא בּוֹ, שָׁנָה רְאשׁוֹנָה** [תשס"ט] **מִתְקַיִם מִקְרָא זֶה, וְהַמְטַרְתִּי עַל עִיר אֶחָת וְעַל עִיר אֶחָת לֹא אֶמְטִיר.** [בְּשָׁנָה זוֹ הִתְחִיל מִשְׁבֵּר פְּלִפְלִי בְּכָל הָעוֹלָם חוּץ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל]. **שְׁנִיָּה** [תש"ע] **חֲצִי רָעַב מִשְׁתַּלְחִין.** [הַמְשַׁבֵּר הַפְּלִפְלִי מְחַרְף]. **שְׁלִישִׁית** [תשע"א] **רָעַב גְּדוֹל, וּמִתִּים חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשָׂה.** [לְצַעֲרָנוּ נִפְטָרִים הַרְבֵּה גְדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל הִיל"ת. וְזֶה גַם בְּסוֹד הַקְּרָבָנוֹת שְׁאוּמְרִים בְּתַחֲלַת תְּפִלַּת מִנְחָה]. **בְּרַבִּיעִית** [תשע"ב] **שְׁבַע וְאִינוֹ שְׁבַע.** [מִתְחִילָה הֵנִיחַ הַגְּאֹלָה כְּדְבָרֵי הַמְהַר"ל]. **בְּחֲמִישִׁית שְׁבַע גְּדוֹל, וְאוֹכְלִין וְשׁוֹתִין וְשִׁמְחִין, וְתוֹרָה חוֹזֶרֶת לְלוּמְדֶיהָ. בְּשִׁשִּׁית קוֹלוֹת. וּבְשִׁבְעִית מִלְחָמוֹת. בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית בֶּן דְּוֹד בָּא.** וְכֵן שְׁמַעְתִּי שֶׁבְּמוֹצָאֵי שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה תִּשְׁס"א הִיָּתָה בְּאֵרָה"ב

שמיטת קרקעות [נפילת מגדלי התאומים], ובמוצאי שנת השמיטה תשס"ח היתה שמיטת כספים, שאז בסוף השנה ממש התחילה הנפילה הכלכלית בארה"ב. ועכשיו אנו מצפים למוצאי השמיטה הבאה תשע"ה, שאז יגמר ברור הטוב מהרע כדברי האריז"ל שנביא לקמן. וכן במוצאי שנת תשע"ה אנו נכנסים לשנת ה' אלפים תשע"ו שהיא שנה שחוזרת לשרש, היינו שמתחלקת לאותו מספר [76 כפול 76] דבר נדיר שקרה בפעם שעברה בשנת תרכ"ה, ויקרה בפעם הבאה בשנת תתקכ"ט. והוסיף הרה"ג ר' א. ח. א. שליט"א שה'תשע"ו בגימטריא הפסוק (דברים ל, א) **"ושב וקבצן מכל העמים"**.

והוסיף הרה"ג ר' שמואל גרוס שליט"א שנסח התפלה **"ותשכן בתוכה כאשר דברת"** בגימטריא **תשע"ו**.

וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהסוד של גאלת בעתה הוא סוד ברכה. ונביא את דבריו: האותיות הגליות בבעתה בגימטריא 477. ורק חלק המלוי בית עין תו הא בעצמו בגימטריא 477 אף שאין כאן אף אות שהמלוי הנסתר שלה שנה לגלוי שלה. לפי התופעה הזאת צריך לומר שמי שיש לו את המזל הזה, אצלו **"תוכו כברו"** הוא אחד שפיו ולבו שוים, ומה שיש לו בפה יש לו בלב, כמו יעקב אבינו. בזכות יהודים שאצולם תוכו כברו תבא הגאולה. בביטוי **"תוכו כברו"** יש רמז מפרסם, שהאותיות שבתוך **"תוכו כברו"** הן **"כברו"**, והאותיות שבחוץ **"תוכו כברו"** הן **"תוכו"**. **כברו** הן האותיות ברונ, ומה זה תוכו? **תוכו**, בגימטריא **"אתה הוי"ה"**. יחד זה **"ברונ אתה הוי"ה"**. וכן בפסוק **"ואתה תחזה"**, האותיות שבתוך התבות שוות בגימטריא לאותיות שבתחלת התבות וסופן. לרמז למשה שהוא צריך לבחור דינים שתוכם כבדם.

וכן מובא בספר 'לקט רשימות' מהמשגיח דליקוואד הרה"ג ר' נתן וואכטפויגל זצ"ל (עניני בית המקדש) בשם הרה"ג ר' אהרן קוטלר זצ"ל שבשעת מלחמת העולם הראשונה היו כמה ששאלו את החפץ חיים אם זו מלחמת גוג ומגוג, וענה לכלם שאחרי מלחמה זו יהיה הפסק, אחר כך שוב תהיה מלחמה, ושוב יהיה הפסק, ואחר כך שוב תהיה מלחמה, ועם מלחמה זו יבא משיח. דברים אלו מובאים גם בספר 'לב אליהו' סוף ח"א מהגר"א לאפיאן זצ"ל בשם הגר"א וסרמן הי"ד ששמע מה'חפץ חיים', ונביא את דבריו: **החפץ חיים אמר שמלחמת גוג ומגוג תתחלק לשלשה חלקים. הראשון היה במלחמת העולם הראשונה. והשני היה כעשרים וחמש עד שלשים שנה אחריה. ואחר כך תבא מלחמה שלישית, שבה יסבל כל העולם, ואחרי זה יבא משיח. ורואים שה'חפץ חיים' אמר שמלחמת גוג ומגוג עצמה תתחלק לג' מלחמות. ומלחמת העולם הראשונה, היא הראשונה של גוג ומגוג, והגר"א לאפיאן זצ"ל הוסיף ששואת אירפא היא המלחמה השנייה של גוג ומגוג. וכן ידוע שהגרמנים ימ"ש רצו לעלות לירושלים. והגנרל ששלחו היה רומל, המרמז על ארמילוס.** וכן הראה לי הרה"ג ר' מנחם רוטנברג שליט"א שהתרגום ירושלמי והתרגום יונתן (בראשית י, ב) מתרגמים **"מגוג"** גרמניא.

מובא מבעל ה'טורים' **כשיפל ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד**. וכן מובא במלבי"ם (דניאל יב ז) ובעת שיכלה נפץ יד עם קדש, שתכלינה ממשלות השרים העומדים על שפת היאור, פי אז תתחיל מלכות שמים. כעין זה מובא על פרס בתרגום יונתן בן עוזיאל, על הפתוב (בראשית טו, יב) **"ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם"**. **"נפלה"** דא הוא פרס דעתידיא למפל ולית ליה זקיפא ומתמן עתידין למיסק עמא בית ישראל. וכן מובא ב'אבן עזרא' (דניאל יב, א) **"ובעת ההיא יעמד מיכאל השר הגדול העמד על בני עמך והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך"**. יעמד מיכאל להפיל פסאות של מלכי ישמעאל. וכן מובא ברש"י שם **"ימלט עמך"** תאבד מלכות ארם, וימלטו ישראל. ורואים שרש"י מפרש את העת צרה על ארם שהיא דמשק. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שבזמן ביאת המשיח

יהיה קטרוג בפמליא של מעלה מדוע ה' מאבד אמה מפני עם ישראל שאינם שונים מהם וכו'. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהכתוב (דניאל יב, א) **"יעמד מיכאל השר הגדול בגימטריא ה'תשי"ג"**. וכן גאלת בעתה מרמזת בכתוב שם **"ובעת ההיא"**.

מצינו בגמרא (סנהדרין צז.) אמר רבי יצחק, אין בן דוד בא, עד שתתהפך כל המלכות למינוח. וכן יא"ר לפי"ד הלוחם החדש בלומדי התורה, בגימטריא משה או שילה. כי הוא הלעמת זה של משה ולומדי התורה. ולכן הוא גם בגימטריא אלהים אחרים, או חרון אף. [התקבל בשם הג"ר צבי חשין שליט"א]. וזה גם הגימטריא של אביו יוסף **טומי לפיד** שהתחיל את המלחמה. [התקבל מהרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א]. וכן יא"ר לפי"ד מופיע בס"ת יחיד בתנ"ך [ר"ת ודלוגים אין בכלל]. בנפילת עבדי שאול לפני עבדי דוד, (שמואל ב' ב, יז) **"ותהי המלחמה קשה עד מאד ביום ההוא וינגף אבנר ואנשי ישראל לפני עבדי דוד"**. כי הוא הסימן למעבר מתקופת משיח בן יוסף בסוד שאול, לתחילת מלכות דוד. וכן שמעתי בשם הג"ר דב קוק שליט"א שאמר שהשתלשל השם מפלגת יש עתיד, על הקלפה הזו. לרמז שהגיע זמן הגאולה שעליה אמרו חז"ל במשנה האחרונה בסדר טהרות. אמר רבי יהושע בן לוי, **עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות**.

וכן מצינו בזהר (בהעלתך קנג.) יבאו ימים שיתקיים בהם כיציאת מצרים, שנאמר בה "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא". ובגלות האחרונה אין מיתה, אלא עני, שעני חשוב כמת, לקיים בהם **"והשארת בקרבך עם עני נדל וחסו בשם ה'".** להתקיים בהם **"ואת עם עני תושיע"**. ועשירים אלו שישארו בהם, יתקיים בהם **"נרפים אתם נרפים"**. נרפים הם בתורה, נרפים הם לעשות טובות עם בעלי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו. **"ואל ישעו בדברי שקר"**, שהם משקרים ואומרים שכבד המס עליהם, ומשום זה לא יעשו טובות. **וכן מצינו בזהר (תיקונים קיג.) "אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ"**, מה זה רבץ, **"כי תראה חמור שנאך רבץ"**, שהוא לא יכול לשאת על כתפו חמרת התורה, לא יכול לשאת על המלכות בגלות, וחדלת מעזב לו, פאן הראה לקין שעתידים ישראל להיות בדחק בגלות, עני ורכב על חמור, שיהיו פחמור, שמשאו על כתפו מעל המס בגלות ומכבד המלאכה, וזהו רבץ תחת משאו בגלות, ובני קין שהיו עשירים וחזקים כמלכים בחזק רב, אמר אם תיטיב להיות שאת לעני ישראל, שהם כבדים במשא כבד, אני אסבל את בניך בעולם ומאריך עליהם, ואם לא לפתח חטאת רבץ, לשער הגיהנם נפתחה, לטל נקמה ממך ומבניך. **וכן מצינו בזהר (תיקונים כז.) דחק הגלות של הערב רב את ישראל, ממחר להם את הגאולה, והרפיון שלהם מעכב לישראל את הגאולה, בגלל זה נראה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מתוך הקוצים.**

כתוב "ועלית כשאה תבוא פענן לכסות הארץ וגו'." רואים בפסוק את המלחמה האוירית שלא היתה קיימת כלל בזמנם. "תבוא פענן לכסות הארץ". והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שהשתלשל בגשמיות השם חברת **בואינג** שמייצרת את המטוסים, שעולה בגימטריא **ע"ב**. לרמז שתכלית המטוסים היא עבור הגאולה ששייכת לע"ב.

כמו כן מצינו זהר שסמוך לגמר השבעים ושיתים יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה **"ועת צרה היא לעקב וממנה יושע"**, מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארצות הברית יוצאת נגד ירושלים. וכן מצינו במדרש על זמן הגאולה. (מדרש רשב"י עמוד 556) **המלך שיעמד עליהם אוהב כסף וזהב, והוא איש שחור וגבה קומה.** וכן נשיא ארה"ב **אובאמה** נרמז בפסוק (יחזקאל לח, ב) **"בן אדם שים פניו אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו:**

וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי הוֹי"ה הַנְּנִי אֵלַיךְ גּוֹג" בְּדִלּוֹג ז' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן "כֹּה אָמַר אֲדֹנָי הוֹי"ה", בְּגִימְטְרִיָּא בְּרַק אֹפְמָה. וְכֵן מְגוֹג אֲרָצוֹ שֶׁל גּוֹג, בְּגִימְטְרִיָּא נ"ב כְּמִסְפַּר הַמְּדִינּוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּאֶרֶץ־ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יַעֲקֹב פְּרִיד זצ"ל שֶׁ"גּוֹג נָשִׂיא רֹאשׁ מְשֻׁךְ וְתַבֵּל", בְּגִימְטְרִיָּא אֲרָצוֹת הַבְּרִית אֲמָרִיקָה, עִם הַמְּלִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֵלִיָּהוּ בֶן הַקּוֹן שְׁלִיט"א שֶׁ"רֹאשׁ" בְּגִימְטְרִיָּא בְּרַק חוֹסִיין אֹפְמָה. וְזֶה גַם הַמְּסַפֵּר שֶׁל הַשֵּׁר תַּק"א שֶׁמְמַנֶּה עַל כָּל מְלֶאכֶי הַחֲבֵלָה, כְּמוֹבָא בַתְּפִלַּת מַהֲר"ש אוֹסְטְרוֹפֶּלִי בְּעֶרֶב פֶּסַח, וְזֶה גַם הַמְּסַפֵּר שֶׁל הַר"ת שֶׁל עֶשֶׂר מִכּוֹת דַּצ"ךְ עַד"ש בַּאח"ב. וְשֶׁל מְלוֹי שֵׁם שְׂדֵי. וְכֵן בְּרַק אֹפְמָה בְּגִימְטְרִיָּא נְחָשׁ, הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל מְשִׁיחַ, כִּידוּעַ. וּבְגִימְטְרִיָּא אֶלּוֹף עֲמֶלֶק.

הוּשְׁלַמָּה בַס"ד סִדְרַת שְׁעוּרֵי וִידָאוּ בְּמֵאמֵר הַגְּאוּלָּה בַתשע"ב 26 שִׁיעוּרִים נִיתַן לְהוֹרִיד בְּאַרְכִּיּוֹן דְּלִקְמָן. הוֹפִיעַ מֵאֵמֶר הַגְּאוּלָּה הַמְּלֵא וְהַמְּעוֹדֵכֵן מֵעוֹמֵד מִחֲדָשׁ בְּשַׁנַּת תשע"ג, נִיתַן לְקַבֵּל בְּבִקְשָׁה לְמִייל. יֵצֵאוּ לְאוֹר לְאַבְרָכִי כּוֹלֵל בְּלִבָּד שִׁיעוּרֵי וִידָאוּ הַמְּרִאִים אֶת סִדּוֹר הַרש"ש עַל הַמְּסַךְ וּמְסַבִּירִים אֶת הַכוּוֹנוֹת שֶׁל כָּל מַעְגַל הַשָּׁנָה. פְּרִטִים בַּטל 026537343

חֲדָשׁ: סִדְרַת שִׁיעוּרֵי וִידָאוּ חֲדָשָׁה בַסֵּפֶר סוּד הַחֲשֵׁמֶל מֵהַתְּחִלָּה עִם הוֹסְפוֹת חֲדָשׁוֹת. נִיתַן לְהוֹרִיד בְּאַרְכִּיּוֹן וְלַעֲקוֹב מִיַּדִּי פַעַם עַל הוֹסְפַת שִׁיעוּרִים חֲדָשִׁים.

הוֹקֵם בַּס"ד אַרְכִּיּוֹן לְעֵלוֹנִים וּמֵאֵמֵרִים שְׁפוֹרְסָמוֹ. כּוֹלֵל מֵאוֹת שִׁיעוּרֵי אוֹדִיו בַּסֵּפֶר סוּד הַחֲשֵׁמֶל וּבַסֵּפֶר הַזֶּהָר שְׁעֵדִין לֹא פוֹרְסָמוֹ. כְּמוֹ כֵן נִיתַן לְהוֹרִיד אוֹסֵף מֵאֵמֵרִים בְּעֵנֵי הַגְּאוּלָּה בַתשע"ב וְעוֹד. קִישׁוֹר לְאַרְכִּיּוֹן:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>
נוֹדָה מֵאֵד לְכָל מִי שִׁישַׁלַח הוֹסְפוֹת עַל מֵאֵמֶר זֶה לְזִיכּוֹי הַרְבִּים
נִיתַן לְהַזְמִין אֶת הַמַּהְדוּרָה הַחֲדָשָׁה שֶׁל סֵפֶר 'סוּד הַחֲשֵׁמֶל' [5 כְּרִכִּים] בְּמַחִיר 80 ₪ בְּלִבָּד בַּטל: 0573109982.
אוּ בְּמִייל fish@neto.net.il נִיתַן לְקַבֵּל אֶת הָעֵלוֹן בְּקוֹבֵץ וּוְרָד לְשִׁלּוֹחַ בְּקִשָּׁה לְמִייל.
דְּרוֹשִׁים מְפִיצִים לְהַפְצַת חוֹבְרוֹת וּדִיסקִים שֶׁל הוֹצָאת הַזוֹהַר 'מֵתוֹק מִדְּבַשׁ' לְזִיכּוֹי הַרְבִּים
הַחוֹמֵר יִשְׁלַח עַד הַבֵּית לְלֹא תְשׁלוּם. לְפָנוֹת לְאַלִּיָּהוּ 0544375705